

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1937/2022
02.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат у ..., против тужених: М&В Trans ДОО Нови Сланкамен, М&В Trans Frigo ДОО Нови Сланкамен, ГГ, ДД и ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Душица Грба, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 02. децембра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца ВВ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована.

Ревизија тужиоца АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године у односу на тужене М&В Trans ДОО Нови Сланкамен и ГГ **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, а у односу на тужену ДД **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољена.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца ББ из ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца ББ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца и тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови судска јединица у Инђији П1 243/19 од 10.07.2020. године одбијени су као неосновани тужбени захтеви тужиоца ББ из ... да се обавезу тужени ГГ из ... и М&В TRANS ДОО Нови Сланкамен, да том тужиоцу солидарно исплате износ од 31.230 евра са каматом на појединачно наведене износе по есконтној стопи Централне Европске банке од сваког означеног датума до дана 25.12.2012. године и са законском затезном каматом одређеном Законом о затезној камати на валуту евро од дана 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, и да се обавезу тужени ЂЂ из ... и М&В TRANS FRIGO ДОО Нови Сланкамен да том тужиоцу солидарно исплате износ од 1.010 евра са каматом по есконтној стопи Централне Европске банке од дана 16.04.2011. године до дана 25.12.2012. године и са законском затезном каматом одређеном Законом о затезној камати на валуту евро од дана 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужбени захтев тужиоца АА из ... да се обавезу тужени ГГ из ... и М&В TRANS ДОО Нови Сланкамен да том тужиоцу солидарно исплате износ од 60.690 евра са каматом на појединачно наведене износе по есконтној стопи Централне Европске банке од сваког означеног датума до дана 25.12.2012. године и са законском затезном каматом одређеном Законом о затезној камати на валуту евро од дана 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, и да се обавезу тужени ДД из ... и М&В TRANS FRIGO ДОО Нови Сланкамен да том тужиоцу солидарно исплате износ од 3.065 евра и камату на износ од 280 евра од дана 11.12.2007. године до исплате, 995 евра од 02.08.2008. године до исплате, 680 евра од 11.09.2008. године до исплате и 1.110 евра од 03.08.2010. године до исплате, по есконтној стопи Централне Европске банке од сваког означеног датума до дана 25.12.2012. године и са законском затезном каматом одређеном Законом о затезној камати на валуту евро од дана 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужбени захтев тужиоца ВВ из ... да се обавезу тужени ГГ из ... и М&В TRANS FRIGO ДОО Нови Сланкамен да том тужиоцу солидарно исплате износ од 80.975 евра и камату на појединачно одређене новчане износе почев од одређених датума до исплате по есконтној стопи Централне Европске банке од сваког означеног датума до дана 25.12.2012. године и са законском затезном каматом одређеном Законом о затезној камати на валуту евро од дана 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; као и захтев да се тужени обавезу да тужеоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде до исплате. Обавезани су тужеоци да туженима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 2.278.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је у преосталом делу одбијен као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова парничног поступка односно у износу од 2.876.925,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Тужеоци су ослобођени плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2707/20 од 16.06.2021. године одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена је наведена првостепена пресуда у делу којим су одбијени тужбени захтеви и одлучено о трошковима парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци АА и ВВ су изјавили благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, а тужилац ББ из ... је изјавио благовремену посебну ревизију, због потребе да се размотре правна питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

Тужени су поднели одговор на ревизију тужилаца.

Против наведене другостепене пресуде у делу у коме је одлучено о трошковима поступка, тужени су изјавили благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Против одлуке другостепеног суда у делу којим је потврђена првостепена пресуда којом је одбијен тужбени захтев тужиоца ВВ и одбијен тужбени захтев тужиоца АА у односу на тужене М&В TRANS ДОО Нови Сланкамен и ГГ, ревизија је дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), па је у том делу Врховни касациони суд испитао побијану пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку и одлучио да је ревизија тужилаца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка које могу представљати ревизијски разлог нема. Наводи ревидента у вези оцене доказа и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде, у смислу члана 407. Закона о парничном поступку. Такође, наводима ревизије да другостепена одлука има недостатке због којих се не може испитати, односно да постоји противречност између разлога пресуде и садржине списка, указује се на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, што према одредби члана 407. став 1. Закона о парничном поступку не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде тужиоци су били у радном односу код туженог М&В TRANS ДОО Нови Сланкамен и туженог М&В TRANS FRIGO ДОО Нови Сланкамен, где су обављали послове возача друмских возила, а за свој рад су уговорили минималну зараду у коју је био укључен додатак за минули рад, додатак за рад у сменама, накнада за исхрану у току рада и накнада за регрес. Између тужилаца и тужених послодаваца усмено је уговорена укупна висина примања од 10% до 12% од цене превезене туре, с тим да је у том износу садржана и зарада на основу уговора о раду која је исплаћивана на њихове рачуне у динарским износима, са накнадом трошкова и увећањима. У поступку је била спорна чињеница да ли су у исплаћеним износима биле садржане и дневнице за службено путовање. Тужиоци су имали отворене девизне рачуне код Erste bank, те су тужена физичка лица овластили за подизање девизног новца са њихових рачуна, а овлашћења су подразумевала да пуномоћници у своје име, а за рачун тужилаца располажу средствима са њихових девизних рачуна. На наведене рачуне тужилаца од

стране тужених привредних друштава уплаћивани су девизни износи по основу коначних обрачуна путних налога за службено путовање или аконтације за службено путовање. Током поступка је утврђено да су приликом упућивања тужилаца на пут у иностранство ради обављања превоза, послодавци возачима исплаћивали аконтацију у иностраној валути ради покривања трошкова који настану у току путовања, а односе се на плаћање царине, шпедитерских услуга, путарине, трошкова паркинга и слично. По повратку са пута вршио би се обрачун, а након извршеног обрачуна преостали износ девиза би возачи задржавали, док је обрачун примања до 10% или 12 % вршен на крају сваког месеца и примања возача су била пропорционална броју тура односно превоза које су они обавили, а тада је урачунат и динарски износ уплаћен на текући рачун по основу зараде. Током поступка тужиоци су тврдили да је у усмено уговореним примањима, одређеним процентуално, садржана само зарада, а да су им дневнице уплаћиване на девизне рачуне одмах и подизане са рачуна и задржане од стране тужених физичких лица. Током поступка је вештачењем утврђен износ извршених уплата односно исплата са рачуна тужилаца, те је утврђено да се сви уплаћени износи односе на више путних налога које тужени нису доставили као доказ, да су преноси на рачуне тужилаца вршени и по основу трошкова службеног путовања, али без навођења основа уплате и то након дужег периода по окончању службеног пута, као и да су тужиоцима морала бити исплаћена девизна средства у виду аконтација пре поласка на пут уз утврђење да је остатак од тих исплата задржаван од стране тужилаца и накнадно сачињаван обрачун послодаваца услед чега вештак није могла да се изјасни да ли су обрачунати и исплаћени износи били адекватни уговореним односно припадајућим. Након подизања новца са девизних рачуна тужилаца, тужена физичка лица новац су односила у благајну правних лица како би се из тог новца извршио обрачун дневница и трошкова за наредне туре превоза.

Предмет тужбеног захтева је исплата девизних средстава која су тужена физичка лица подигла са рачуна тужилаца.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд закључује да су тужена физичка лица доказала да је тужиоцима исплаћено све што им припада у складу са усмено закљученим договором, прихвата писане изјаве тужилаца према чијој садржини тужиоци потврђују да су у потпуности намирени са свим потраживањима у односу на своје послодавце, те одбија тужбени захтев. У делу захтева који се односи на потраживања према туженим физичким лицима, првостепени суд налази да тужиоци нису доказали да девизна средства уплаћена на њихове рачуне чине њихову имовину, те одбија као неосноване захтеве за исплату стеченог без основа.

Другостепени суд потврђује првостепену одлуку прихватајући у свему наводе првостепеног суда, те закључује да су тужиоци били дужни да докажу да су стекли својину на девизном новцу који су тужена правна лица по фиктивном основу уплаћивала на њихове рачуне позивајући се на обрачуна по путним налозима и трошкове за службена путовања, а у одређеним случајевима и без навођења основа уплате, те да уплата средстава на банковни рачун јесте начин стицања, али основ чини правни посао уплатиоца и власника рачуна који у конкретном случају није настао како то произилази из закључених уговора о раду у писаној форми, односно усмено постигнутог споразума између тужилаца и њихових послодаваца. Стога овај суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да су тужиоци примили исплате о којима су

се са туженима споразумели. Такође, овај суд истиче да тужиоци нису доставили своје евиденције о дужини путовања, односно времену проведеном на путу ван земље, те да вештак није могао да утврди висину припадајућих дневница тужиоцима уколико би се при обрачуна применила Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, као и да уплата на девизне рачуне тужилаца по основу извршених обрачуна из путних налога временски није повезана са обављеним превозом, а да су тужиоци по повратку са пута месечно након извршеног обрачуна примали исплате у готовини потврђујући својим потписима да немају других потраживања према послодавцу.

Наведене одлуке нижестепени судови доносе применом одредбе члана 118. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14).

По налажењу Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, уз образложење које прихвата и ревизијски суд, чија правилност се ревизијским наводима није довела у сумњу.

У конкретном случају током поступка утврђено је да је тужиоцима исплаћено све што им припада у складу са уговорима о раду и усмено закљученим договором, те да девизна средства уплаћена на рачуне тужилаца на чије подизање су тужена физичка лица била овлашћена, не чине имовину тужилаца. Стога правилно другостепени суд закључује да уплата средстава на банковни рачун јесте начин стицања, али основ чини правни посао платиоца и власника рачуна који је у конкретном случају изостао. На наведено упућују и писане изјаве тужилаца којим су потврђени приједи уговорених износа.

Разлозима ревизије тужилаца у целости се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те се истиче погрешна оцена изведених доказа и погрешна примена правила о терету доказивања и на основу тога утврђено чињенично стање. Према члана 407. став 2. ЗПП, ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона који у овом поступку није остварен.

Према томе, како не стоје за релевантне и основане разлози због којих је ревизија изјављена, а нема ни разлога на које пази по службеној дужности којима би правилност правноснажне пресуде била доведена упитање, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио о ревизијама тужилаца ВВ и АА као у изреци пресуде.

Врховни касациони суд је утврдио да нису успуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца ББ као о изузетно дозвољеној, на основу одредаба члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/11 .... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна

ревизија). Према одредби става 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. тог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од 5 судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је оценио да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. О правима тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права која није у супротности са правним схватањима израженим кроз правноснажне пресуде и одлуке Врховног касационог суда, а тужилац на супротно одређено не указује, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац ревизијом не конкретизује разлог због којег предлаже примену члана 404. ЗПП, а ни правно питање које би се разматрало кроз институт изузетне дозвољености ревизије, већ оспорава утврђено чињенично стање, што у смислу члана 407. ЗПП, како је речено, не представља разлог због којег се посебна ревизија може изјавити. Стога, по оцени Врховног касационог суда у овом делу нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, те је о дозвољености посебне ревизије тужиоца ББ одлучено у изреци, у трећем ставу.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца ББ и дела ревизије тужиоца АА изјављене против дела пресуде којим је одбијен тужбени захтев у односу на тужену ДД, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.03.2015. године. Вредност предмета спора овог побијаног дела на дан подношења тужбе износи: по тужби тужиоца ББ 31.230,00 евра и 1.010,00 евра, а тужиоца АА 5.850,00 евра.

Како вредност предмета спора овог побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио у другом и у четвртном ставу изреке.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужених изјављене на основу цитиране одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени законски услови за изјављивање посебне ревизије, будући да разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини

главни захтев и различити су за сваки случај посебно. Зато не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

Из тих разлога је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено у ставу петом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужених није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, то се на основу члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, узима у обзир само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка ако не чине главни захтев. Право на подношење ревизије у смислу наведене одредбе закона оцењује се са становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка. Имајући у виду да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке у делу у коме је потврђена одлука првостепеног суда о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, то Врховни касациони суд налази да ревизија тужених није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбацио ревизију тужених, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку, у ставу шестом изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, донета је применом чланова 153. став 1., 154. и 165. став 1. ЗПП. Странке нису успеле у поступку по ревизији и зато немају право на накнаду трошкова ревизијског поступка, а трошкови тужених за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић